

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra Fra Piazza del Popolo · I

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Fra Piazza del Popolo", i Bergsøe, Vilhelm: *Fra Piazza del Popolo*, udg. af Flemming Conrad ; Lars P. Romhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, [1988], s. 322. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bergsoev01ny-shoot-idm139673029589840/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Piazza del Popolo

»Naa, svar mig! Hvorfor staaer Du og stirrer paa mig? Du seer jo ud, som om Du gik i Søvn, skjøndt Gud skal vide, Du kom seent nok op. Naa, hvad bestiller Du der oppe?»

»Ingenting,« svarede Harriet og saae mod Jorden.

»Naa, saa det er for Ingenting at bestille,« vedblev Etatsraaden, »at Du bestandig kryber op i det Hul? Det vil jeg ikke vide Noget af, det kan jeg sige Dig. Her er nok at tage vare, og hvis det er for at frie Dig derfor, at Du gaar omkring med det dumme, dorske, dvask Ansigt, saa tager Du fejl. Skal den Maskine blive staaende paa Bordet til Middag?»

»Gram!« hviskede en blid Stemme fra det ene Vindue.

»Søde Christian!« lød det fra det andet. »Husk dog for Guds Skyld paa, hvad Doctor Jensen har sagt. Maskinen er for tung, og Harriet maa ikke overanstrenges sig. Hun er nerveus, søde Christian; det var jeg ogsaa i hendes Alder. Hun har det ligesom min stakkels Kunigunde; men kunde Du blot faae hende til at begynde med vaade Lagener og Torskelevertran, saa skal Du see, hvor hun kommer sig. Der er noget Scrophuleust ved det Hele – det har jeg altid sagt.«

»Aa, der er noget Skrædeløst ved det Hele!« raabte Etatsraaden. »Baa-de ved hende og alle Nutidens unge Piger – det har jeg altid sagt. Hvad hjælper Jern og alt det andet sure Krammeri, som Lægetne tyller i dem, indtil de gaar omkring som forstoppede Dampmaskiner? Der er jo ynkeligt at see, hvorledes de gaar og pibe. Frisk Luft, Motion, Øllebrød om Aftenen og i Seng Klokker Syv – saa fik Piben en anden Lyd.«

»Gud, søde Harriet, mit velsignede Barn!« raabte Justitsraadinden.

»Trænger Du til Motion, saa lad os gaar en Tour sammen; Veiret er jo saa himmelsk. Jeg har fundet saadant et yndigt Sted nede ved Soen, hvor der staaer saadan en sød Mosbænk under et høit Bøgetræ, ganske som jeg læste det forleden Dag i »Emilie Bardun.« Der skal jeg læse for Dig saadan nogle nydelige Digte, som Candidat Poulsen laante mig forleden. De ere komne ud under Titelen: »Blomstrende Hyldekviste« af Victor Emmanuel; men jeg troer nok, at han selv har skrevet dem, thi han blev ganske forlegen, da de Andre roste dem.«

»Ja, det troer jeg s'gu nok,« sagde Etatsraaden; »det gaar ham vist sjældent paa. – Gaa Du kun en Tour med Harriet, Vilhelmine, det skal Du have Tak for; men lad det Digterjank blive liggende, hvor det ligger. Det er s'gu dog bestandigt den samme Snak om Maaneskin,